

HRISTOS: Modelul lui Dumnezeu pentru familia omenească

21 februarie 2008

Gili Cârstea

Toate profețiile referitoare la Mesia declară scopul unic al cerului de a salva, de a elibera pe oameni din sclavia păcatului printr-un act vindecător realizat direct asupra păcătosului. Da, există și un aspect corporativ, universal, al misiunii lui Hristos, dar el este totdeauna subordonat acțiunii directe asupra celui care primește credința lui Isus.

Isaia: “Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihăririi” „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui” (61:1-3).

Jeremia: “Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: ‘Cunoaște pe Domnul!’ Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (31:33-34).

Ezechiel: “Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele... Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre. Voi chema grâul, și-l voi înmulți; nu voi mai trimite foametea peste voi” (36:25-29).

Osea: “În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: ‘Bărbatul meu!’ și nu-Mi vei mai zice: ‘Stăpânul meu!’ Voi scoate din gura ei numele Baalilor, ca să nu mai

fie pomeniți pe nume... Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (2:16-20).

Maleahi: “Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite” (3:1-3).

În pilde sau printr-un limbaj direct, precum cel din Ezechiel, Dumnezeu spune că bătălia pentru eliberarea din păcat se dă în templul sufletului, că acolo are El de făcut lucrarea cea mai importantă, și care declanșează toate evenimentele importante ale vremii sfârșitului. În acest context trebuie așezată misiunea și lucrarea Domnului Hristos.

La începutul mării controversate, Lucifer a contestat vehement scopul lui Dumnezeu de a locui “în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om” (DA 161). A mers până acolo încât l-a declarat a fi un sistem de sclavie, de control, care subminează libertatea și împiedică evoluția lor către divinitate.

Dumnezeu a fost de acord să răspundă acestei grave acuzații, nu doar prin declarații, ci pe calea unor dovezi de netăgăduit, pe care oricine să le poată analiza și judeca. A acceptat să vină în instanță, la cererea copiilor Săi suspicioși, neîncrezători, confuzi.

Dar nu numai atât. El a mers cât de departe se putea merge, alegând să demonstreze că scopul Său se poate realiza, și dă rezultate, chiar într-o familie de ființe scufundate în păcat, lipsite de slava lui Dumnezeu, despărțite de neprihănire, cu totul străine de căile legii desăvârșite a libertății. Dumnezeu a ridicat “din mijlocul nostru,” dintre “frații noștri” (Deut 18:15), un profet peste care Duhul S-a odihnit după principiul scopului lui Dumnezeu contestat de Satana, adică în El a unit cele două naturi despărțite în Eden. În Hristos, omul și Dumnezeu sunt din nou împreună. Care au fost rezultatele?

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Omenescul plus divinul este egal cu viață fără păcat. Aceasta a fost misiunea lui Hristos. În El a fost descoperit caracterul Tatălui așezat în natura umană păcătoasă, și efectele acestui caracter asupra legii păcatului și a morții care domnește în omul despărțit de Dumnezeu. Dar nu numai atât. Lumea a avut înaintea ochilor standardul la care este chemată, înaltul privilegiu de a face parte din marea demonstrație a neprihănirii în marea controversă. Dar nu a văzut acel înalt privilegiu descoperit în Hristos.

Nici biserica rămășiței încă nu vede acest privilegiu, deși i s-a spus acest lucru, lămurit și repetat, prin cea mai autorizată voce din mijlocul ei:

„Hristos a demonstrat că este posibil ca omul să se prindă prin credință de puterea lui Dumnezeu. El a arătat că păcătosul, prin pocăință și exercitarea credinței în neprihănirea lui Hristos, poate fi împăcat cu Dumnezeu și să devină părtaș de natură divină, biruind stricăciunea care există în lume prin poftă” (1 SM 223).

„În viața și caracterul Său, El nu a descoperit numai caracterul Tatălui, ci și posibilitățile omului. El a fost reprezentant al lui Dumnezeu și exemplu al omenirii. El a prezentat lumii ce poate deveni omenescul când este unit prin credință cu divinul” (ST 5 iun 1893).

De aceea nici lumea nu a văzut încă “ce poate deveni omenescul când este unit prin credință cu divinul.” Întreg universul așteaptă cu înfocare “descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Rom 8:19), clipa când un grup de frați ai lui Hristos vor călca pe urmele Sale, onorând pe Dumnezeu și dovedind astfel că guvernarea divină fundamentată pe locuirea lui Dumnezeu “în fiecare ființă creată” este singura cale spre libertate, fericire, viață.

Ei vor avea “credința lui Isus,” și de aceea vor păzi poruncile lui Dumnezeu.

Pentru comunicarea acestei vești bune a fost chemată pe scenă biserica rămășiței. Aceasta este speranța adventă, născută în sanctuar și fundamentată pe dovada copleșitoare adusă de Dumnezeu prin Omul Isus Hristos. Este vestea bună a împărăției, care trebuie dusă “de la un capăt la altul al pământului,” și însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt.

Fără ea, diavolul ne va ameți cu evlavie fără putere și zelul fără pricepere din ecumenismul modern, adunându-ne pe toți în jurul unui hristos care nu a fost “făcut asemenea fraților Săi,” care nu este nicidecum Fratele nostru mai mare, dar care face toate eforturile de a se așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Omenirea întreagă va fi la picioarele lui.

De ce?

Deoarece nu a dorit să vadă în Omul Isus Hristos scopul lui Dumnezeu în creațiune și idealul înalt, pus în fața fiecărui suflet, satisfăcută că a plătit altcineva prețul care-i garantează viața în nelegiuire.

***